

nezachovány, jest zakázáno a jeho splnění nemůže býti soudně požadováno, tedy že je to pouze t. zv. nežalovatelný závazek podle § 1432 obč. zák. Ale docela obdobně se to má i s § 2 zák. čís. 90/1878, neboť i ten praví, že živnostensky provozované zcizování státních a jiných losů nebo podílů losů v rozvrhu slosovacím připuštěných na splátky jest dovoleno jen protokolovaným firmám a to jen pod podmínkami tam pod a) a b) stanovenými. Stalo-li se zcizení s porušením (nedbáním) těchto podmínek, tu ovšem zákon nepraví, co má nastati, chybí tedy v tomto případě sankce, a nutno ji tedy po rozumu shora citovaného rozhodnutí čís. 5054 hledati a tu dává vůli zákonodárce jasně na ruku právě případ zákona ad I., kde ve zcela stejném případě ustanovena sankce nežalovatelnosti: zákonodárce nechce, by strany (ne pouze jedna, na př. kupitel) byly na smlouvu vázány. Poněvadž i v případě, o nějž jde, nebylo dbáno podmínek v § 2 písm. b) cit. zák. čís. 90/1878, ježto, jak prokázáno, nebyla v prodejní listině udána cena každého losu zvlášť, nýbrž všech úhrnem (což má vůbec neblahé následky, jak ze zdejšího rozhodnutí čís. 6617 sb. n. s. patrně), nelze podle uvedené obdoby na splnění smlouvy žalovati neboli, jak to také lze vyjádřiti, smlouva nemá plnou závaznost, platnost a možno tedy říci, že je, jak výrok prvního soudce praví, neplatna, neboť jest známo, neplatnost je výrazem velmi širokým, jenž v sobě zahrnuje případy nezávaznosti velmi různé síly. O nicotnost, o níž odvolací soud mluví, ovšem nejde. Praví-li dovolání, že také v případě rozh. čís. 5054 a 6617 sb. n. s. šlo o stejnou koupi, stačí na to odvětit, že možno, že šlo, že však jest jisto, že tam námitka tato (§ 2 písm. b) cit. zák.) činěna nebyla. Právě se tam výslovně, jak už uvedeno, že o tu otázku nejde a řešiti ji netřeba, zde však námitka ta se činí a musí tedy býti rozhodnuto, rozhodnutí však vypadá v neprospěch žalující strany. Její vývod, že prý tu o případ § 2 zákona čís. 90/1878 vůbec nejde, ježto ten výslovně předpokládá po živnostensku provozované prodávání losů, živnostenský prodej že však vůbec tvrzen nebyl a že tento předpoklad odvolacího soudu je tedy v rozporu se spisy, je planý, neboť dovolatelka přehlíží, že sporný obchod uzavřeli její agenti, když však má na prodej losů dokonce agenty, tedy je to živnostenské provozování docela velmi intensivní.

Čís. 8253.

Při vyvlastnění nabývá se vlastnictví právoplatností vyvlastňovacího nálezu a zaplacením kupní ceny, aniž by se vyhledával zápis do knih.

Je-li titulem vlastnictví úkon úřední, lze se soudu zabývatí jen otázkou, zda úkon nabyt právní moci. Dokud tu není rozhodnutí příslušného správního úřadu, jest předčasnou žaloba o uznání vlastnického práva.

Přednost má právo strany, u níž podmínky nabytí vlastnictví (vyvlastnění a zaplacení ceny) dříve nastaly.

(Rozh. ze dne 29. srpna 1928, Rv I 81/28.)

Žalobci domáhali se na žalovaném uznání, že vklad vlastnického práva k nemovitostem pro žalovaného na základě neplatného prý vyvlastňovacího nálezu okresní politické správy jest neplatný, že žalovaný jest povinen to uznati a trpěti, by podle právoplatného rozsudku bylo na žalobce vloženo vlastnické právo. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly. N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc soudu prvé stolice, by o ní dále jednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Skutkový stav není v rozsudcích nižších stolic správně a úplně uveden, neboť ony sice učinily dle protokolu ze dne 6. května 1927 i spisy okresní politické správy v Č. »nahlédnutím« v ně součástíou projednací látky, avšak stav věci, jenž jimi dokumentován je, nevyličily z nich, nýbrž jen dle kusého přednesu stran, jež vynechávají pravidelně to, co nemluví pro jejich stanovisko. A. Dle správních spisů má se věc takto: I. Správní spisy týčící se ž a l o b c ů. 1. Usnesením okresní politické správy v Č. ze dne 26. května 1921 bylo zahájeno vyvlastňovací řízení o sporných pozemcích poznačených číslem kat. 661/1 v P. pro žalobce podle zákona ze dne 11. března 1921, čís. 100 sb. z. a n. a žádáno za jeho poznamenání v zemských deskách, jež podle výměru zemského soudu v Praze ze dne 1. června 1921 provedeno. 2. Nálezy téže správy ze dne 12. července 1921 pro žalobce vyvlastněny pozemky č. k. 661/3 a 661/4 s tím, že jest do 12. října 1921 se stavbou začíti a do 31. prosince 1922 ji dokončiti, a nálezy ty vešly v právní moc, ježto stížnosti vlastníka byly zamítnuty. 3. Avšak vlastník podal dne 7. května 1922 žádost o zrušení těchto vyvlastňovacích nálezů a vrácení pozemků těch z důvodů, že vyvlastnitelé (žalobci) nezačali v dané lhůtě se stavbou (§ 10 cit. zák. čís. 100/21 a § 10 zák. z 25. ledna 1923, čís. 35 sb. z. a n.), na kterouž žádost vyjádřili se vyvlastňovatelé (žalobci), aby vyslechnut byl Karel N., jenž se jím smluvně k stavbě zavázal, kdy stavbu provede, a že, nezačal-li se stavbou a nemá v úmyslu do konce roku 1922 ji dokončiti, dávají plný souhlas ke zrušení vyvlastňovacích nálezů proti vrácení zaplacené plné vyvlastňovací ceny, a že kdyby vlastník (velkostatek) nesouhlasil, dali by stavbu provést některému staviteli. Na to se velkostatek vyjádřil, že si sráží z ceny 2274 Kč částku 140 Kč 78 h a kladl podmínku, by pozemky byly žalobci vráceny ve stavu, jak je převzali. Protokolem z 20. října 1922 zjištěno, že nebylo ten den se stavbou ještě započato, a na to výměry okresní politické správy ze dne 20. března 1923 vyvlastňovací nálezy zrušeny a vysloveno, že vlastnictví sporných pozemků přechází dnem právoplatnosti výměrů zpět na majitele velkostatku a nařízeno jejich odevzdání, vše to z důvodu, že se stavbou nebylo započato ani ve lhůtě určené k jejímu dokončení (do 31. prosince 1922). Že by nařízen byl výmaz poznámky vyvlastňovacího řízení, není ze spisů vidno. 4. Stížnost žalobců do tohoto zrušení byla zemskou politickou správou a další jejich stížnost

ministerstvem vnitra zamítnuta, avšak nejvyšší správní soud nálezem ze dne 17. března 1925 toto rozhodnutí ministerstva zrušil z důvodu, že prý ministerstvo nebylo k němu příslušno, an pořad stolic končí prý zemskou politickou správou, a nařídil nové intimování rozhodnutí zemské politické správy se správným poučením o opravných prostředcích, načež i nové rozhodnutí zemské správy ze dne 6. května 1925 nejvyšší správní soud zrušil nálezem ze dne 27. května 1926 jako nezákonné z důvodu, že nebylo rozhodnuto o žádosti žalobců (vyvlastnitelů) o prodloužení lhůty k provedení stavby podané z toho důvodu, že obecní úřad přes opětné naléhání neprovedl komisionelní šetření, ale neuznal také stanovisko nižších stolic, že žalobci projevíli souhlas se zrušením, neboť ten dán byl jen pod podmínkou, o které Karel N. měl býti vyslechnut, avšak nebyl, takže podmínka splněna není a v opomenutí výsledku že spočívá podstatná vada řízení. Nyní bylo očekávati, že zemská správa politická okresní správě její rozhodnutí. vyvlastňovací nálezy zrušující, zruší a jí nařídí, by, vyslechnouc Karla N-a, znova rozhodla a to napřed — nenastala-li podmínka, pod kterou žalobci se zrušením vyvlastnění souhlasili — o žádosti za prodloužení lhůty ke stavbě a teprv, kdyby žádost ta byla zamítnuta neb prodloužená lhůta uplynula, o žádosti majitele velkostatku A-a za zrušení vyvlastnění. Ale to se nestalo, nýbrž 5. výměrem ze dne 13. října 1926 zrušila sice zemská politická správa výměr okresní politické správy ad 3. ze dne 20. března 1923, kterým vyvlastnění bylo zrušeno, ale »nevyhověla« žádosti A-a o zrušení vyvlastnění (to jest tedy ji zamítla), z důvodu, že žádost žalobců o prodloužení stavební lhůty nebyla vyřízena a že tedy okresní politická správa nebyla oprávněna před vyřízením této žádosti vysloviti zrušení vyvlastňovacích nálezů pro nedodržení stavební lhůty. K tomu bylo připojeno poučení, že v případě, že by vyvlastňovaný žádost o zrušení vyvlastnění obnovil, má o ní jednáno býti se šetřením všech okolností uvedených v nálezu nejvyššího správního soudu, kteréž poučení však do intimátu stranám nepřišlo. 6. Na to zažádali žalobci o vydání a odevzdání sporných pozemků a o zápis vlastnictví na ně pro sebe, načež že budou N-ovi na nich na základě povolení stavebního ze dne 26. února 1923 stavěti (pro žalobce?), kterouž žádost okresní politická správa, zjišťivši knihovní stav, výměrem ze dne 6. prosince 1926 zamítla, z důvodu, že sporné pozemky byly jejím výměrem ze dne 3. prosince 1924 vyvlastněny pro Václava K-a a sub praes. 19. března 1925 vloženo pro něho na ně právo vlastnické a že tedy žalobcům je pouze volno postihovati své nároky pořadení práva civilního. Připojeno bylo poučení o právu odvolání. 7. Žalobci učinili na to návrh, by okresní politická správa zrušila náleze z 3. prosince 1924, jímž sporné pozemky vyvlastněny pro Václava K-a a by sporné pozemky na základě vyvlastňovacích nálezů shora ad 2. pro ně samy vydaných byly jim odevzdány, avšak i tato žádost byla výměrem okresní politické správy ze dne 20. ledna 1927 zamítnuta z důvodu, že ke zrušení vyvlastnění není okresní politická správa, vyjmouc případ § 10 zákona ze dne 25. ledna 1923, čís. 35 sb.

z. a n. oprávněna, a připojeno poučení o odvolání. Doručení stalo se dne 26. ledna 1927 a tím spis politický končí.

II. Správní spisy týčící se žalovaného: 1. Žalovaný podal žádost o vyvlastnění pozemku č. kat. 661/1 dne 14. července 1921. 2. Zahájené řízení ohledně pozemku č. k. 661/2 zůstalo bez výsledku, ježto tento pozemek nebyl v příslušné vložce zapsán. 3. Výměrem ze dne 7. října 1921 byli žalobci vyzváni k prohlášení, zda vážně chtějí stavbu ve lhůtě začít a dokončit, neboť prý tu jsou jiné žádosti o tyto pozemky a prvžalující na to dne 13. října 1921 prohlásil, že se stavebních míst nevzdávají a stavěti budou. 4. Výměrem ze dne 21. září 1921 zahájeno ohledně parc. č. k. 661/1 vyvlastňovací řízení pro Václava K-a (žalovaného) a žádáno o poznámku v knihách, která podle usnesení zemského soudu v Praze ze dne 1. října 1921 vykonána. Výměrem ze dne 13. června 1922 zahájeno vyvlastňovací řízení pro žalovaného ohledně parc. č. k. 661/1 a v protokole ze dne 18. června 1923 na tento výměr sepsaném se za přítomnosti žalovaného konstatuje, že Václavu K-ovi (a Antonii) budou postoupena místa Jaroslava a Anastazie P-ových z parcely č. k. 661/1. 5. Výměrem ze dne 21. října 1924 sdčeno žalovanému, že ministerstvo zamítlo rekurs žalobců. 6. Podáním ze dne 13. února 1924 prohlašují žalobci, že N-ovi jim oznámili, že stavěti začali a obdrželi prodloužení lhůty, a oni, žalobci, že žádají, aby N-ovi provedli stavbu tak, jak se smlouvou zavázali. 7. Nálezem ze dne 3. prosince 1924 vyvlastněny pozemky č. k. 661/3 a 661/4 pro Václava K-a s povinností začít stavět do 3 měsíců po právoplatnosti nálezu a dokončit stavbu do 31. prosince 1926 a výměrem ze dne 20. dubna 1925 prodloužena lhůta k početí stavby do 30. června 1925. 8. Výměrem ze dne 23. ledna 1925 odevzdány tyto pozemky žalovanému do držby, protože vykázal, že zaplatil. Tím spis končí. Podle spisu zemského civilního soudu v Praze připsány pozemky ty ve vložce č. 458 obce P. pro žalovaného.

B. Právní otázka. Nejvyšší soud měl už v rozhodnutí ze dne 10. března 1928 č. j. Rv I 783/27, čís. sb. 7862, příčinu a příležitost blíže provést, že při vyvlastnění nabývá se vlastnictví právoplatností vyvlastňovacího nálezu a zaplacením ceny, naprosto však že tu k nabytí není třeba ještě zápisu do knih. To netřeba zde blíže provádět, protože to je ode vždy i v nauce jednomyslně uznáváno, z níž stačí zde citovati Randu, Vlast. 1922, § 19, str. 126, zvláště pozn. 4 a pak str. 199, 200 a Ehrenzweiga, Syst. I 2 1923 (Sachenrecht) str. 234 (»Erwerb des Eigentumes ohne bücherliche Eintragung«) a § 220 str. 249. Jinými slovy k nabytí vlastnictví stačí tu pouhý titul a zaplacení ceny. Odevzdání do fyzické držby (§ 7 odst. (2) zák. č. 100/21 a č. 35/23) a vklad vlastnictví (§ 8 (3) týchž zákonů) jsou jen důsledky nabytého vlastnictví. V témž rozhodnutí také vyloženo, že, je-li titulem vlastnictví úkon úřední (na rozdíl od smlouvy nebo jiného soukromoprávního jednání), tedy úkon veřejnoprávní, nelze platnost jeho přezkumovati, i vztahuje se přezkum procesního soudu jen k otázce právní moci úkonu toho,

obsah jeho je tedy pro soud závazný, ať je správný nebo není. Konečně v rozhodnutí ze dne 17. srpna 1928, Rv II 489/27, čís. sb. 8229 vyloženo, že § 190 c. ř. s., podle něhož procesní soud může si předurčující otázku správního nebo justičního práva, není-li posud v správním neb soudním řízení rozhodnuta, rozřešiti sám, nemá platnosti, když rozhodnutí příslušného správního úřadu nebo soudu jest podmínkou nároku, o nějž ve sporu jde, takže v takovém případě, dokud tu rozhodnutí toho není, žaloba je předčasná. Zkoumají-li se rozsudky nižších stolic podle těchto zásad, objeví se právně mylnými. Právní názor prvního soudce, že jest rozhodným odevzdání do fyzické držby a že, když obě strany mají stejný titul, právoplatné vyvlastnění, přísluší přednost žalovanému jakožto držiteli (§ 374 obč. zák.), je mylným proto, že, nabývá-li se vlastnictví pouhým titulem (vyvlastňovacím nálezem), přistoupí-li zaplacení ceny, žalobce, jakmile a pakli toto obé u něho nastalo, nabyl vlastnictví podle A. I. 3. ještě dřív, než pro žalovaného podle A. II. 7. vydán vyvlastňovací nález, tedy dřív, než žalovaný nabyl vůbec titulu, toto dříve nabyté vlastnictví však trvalo, pak-li že nenastal důvod, jímž se podle zákona vlastnictví ztrácí nebo převádí, musil by tedy žalovaný buď ztrátu nebo důvod přechodu vlastnictví s žalobců na něho tvrditi a prokázati, toho však neučinil, neboť vyvlastnění, které pro něho provedeno bylo proti A-ovi, se žalobců netýkalo, neboť nebylo provedeno proti nim, a A. vlastníkem už nebyl a oni nabyli tedy proti předchůdci, jemuž věc už nepatřila. Že úřad tu práva žalobců opomenul, nemohlo je práv těch zbaviti, to by bylo bývalo možno jen úředním výrokem, že se za uhaslá prohlašují, čehož však tu není. Odvolací soud dokonce žádné právní stanovisko nezaujal, ale i tak jsou vývody jeho mylné. Dovozuje-li, že žalobci shora ad A. I. 2. dali bezpodmínečný souhlas ke zrušení nálezu vyvlastňovacího, nebyl k tomu oprávněn ani tehdy, kdyby ve věci měl pravdu, neboť tu otázku řešil příslušný k ní nejvyšší správní soud a nebylo ani vyšetřeno, zda podmínka se splnila, a toto rozřešení jest závazné, aniž by smělo býti přezkumováno. Věc má se po právní stránce takto: Nabývá-li se vlastnictví již nabytím titulu, vyvlastňovacím nálezem, přistoupí-li k tomu zaplacení ceny, platí pak zásada *prior tempore potior jure*, právo té strany má přednost, u které podmínky ty — vyvlastnění a zaplacení ceny — dříve nastaly. Mýlí se tedy první soudce, myslí-li, že tu jsou dva stejné tituly a že tedy bude rozhodovati držba. V pravdě titul žalobců, jako dřívější je proto i silnějším, ale i podle §§ 372—374 rozhoduje především síla titulu a teprv potom, když jsou tituly stejně silné, podpůrně, držba. V souzeném případě arci nejde o žalobu Publicianskou, tedy přímo o případ §§ 372—374, protože buď jde o plné a dokonalé vlastnictví neb o žádné, ani sebe slabší, ale rozumí se, že důsledně a nutně, když jde o případ, že vlastnictví takového se nabývá už pouhým titulem (vždy předpokládaje složení ceny), musí rozhodovati mezi více tituly silnější, jehož majiteli pak vlastnictví přiřknouti dlužno, kdežto majitel slabšího titulu vyjde na prázdno. Má-li se však věc tak, že žalobci nabyli dříve titulu a zapravili cenu, je jejich titul silnější. Ale o to právě jde, zda tyto před-

poklady dopadají. Co se týče titulu, podle děje A. I. 4. by se zdálo, že věc ještě není vyřešena, že nebyla ještě rozluštěna právoplatně otázka, zda žalobci pro překročení stavební lhůty neztratili právo vyvlastňovacím nálezem nabyté. Avšak přihlédne-li se k ději A. I. 5., lze seznati, že zemská politická správa zamítla žádost A-a o zrušení vyvlastňovacích nálezů a že to nabylo právní moci. Arci to nebylo, jak tamže pod 4. provedeno, správné, ale stalo se to a, když to nabylo právní moci, an A. si nestěžoval, platí to a nové žádosti o zrušení vyvlastňovacích nálezů nebylo: platí tedy pořád právoplatné vyvlastňovací nálezy. A jde proto jen o to, zda žalobci zapravili cenu. V té příčině tvrdili žalobci již v žalobě, že zaplatili (ba dokonce že i držby se ujali), ale žalovaný to v žalobní odpovědi popřel a nebylo to vzato na přetřes. Arci z děje A. I. 3. dalo by se na zaplacení (ba i na uchopení se držby) souditi, avšak přece při výslovném popření se strany žalobce bylo potřebí o tom jednati, tím spíše, že A., jenž to v správních spisech vtomně doznal, stranou v tomto sporu není a jeho doznání nemůže žalovanému prejudikovati. Mimo to však je důležité, co se za spletitého zrušovacího řízení s cenou dle správních spisů zaplacenou stalo, u koho na konec zůstala a kdo ji má, zda žalobci ji nazpět přijali, či zda má ji A. posud, aneb co vůbec s ní je, když přece zapravení její jest podmínkou vlastnického práva žalobcův. Dále jest potřebí, by se objasnilo vyžádáním úplného v tom směru knihovního výtahu, v jakém znění byly obojí poznámky zavedeného vyvlastňovacího řízení v knihách zapsány a zda zejména bylo v nich uvedeno vždy jméno vyvlastňovatele, zvláště tedy jméno žalobců při poznámce jejich, ale eminentně důležité je, zda poznámka vyvlastňovacího řízení zavedeného pro žalobce byla vymazána a kdy, anebo zda posud v knihách vězí. neboť nedá se ani mysliti, jak mohla by na tytéž pozemky zapsána býti poznámka vyvlastňovacího řízení pro žalovaného, kdyby tam vězela posud poznámka taková pro žalobce, ale byla-li vymazána, je důležité, zda o tom žalobci byli vyrozuměni a jak se k tomu zachovali, neboť mlčeli-li, dalo by se po případě souditi, že se práv z vyvlastnění chtěli vzdáti, kdežto naopak ohledně žalovaného je to důležité proto, že byla-li tam, musil věděti o nárocích žalobců a nevědomost to neomlouvá, a byla-li naopak vymazána, nemusil o nárocích odpůrců věděti, načež i když nabyl proti A-ovi, jenž už vlastníkem nebyl, přišla by mu přece případná bona fides založená obsahem knih podle všeobecných zásad materiálního práva knihovního a zvláště též § 4 (4) cit. zákonů k dobrému. K tomu dlužno připomenouti, že žalobci už v žalobě tvrdili, že jejich zástupce žalovaného uvědomil, že řízení o zrušení vyvlastňovacích nálezů není skončeno, což kdyby pravdou bylo, zakládalo by případně malam fidem žalovaného i tehdy, kdyby poznámka vyvlastňovacího řízení pro žalobce zavedeného byla bývala bez jejich vůle vymazána. Konečně nelze úplným mlčením pominouti ani námitku žalovaného podle § 418 obč. zák., že stavěl bona fide s vědomím vlastníka A-a, a sluší k ní připomenouti tolik, že vědomí A-a by mu v poměru k žalobcům a jejich právům neprospívalo, že však vědomí žalobců netvrdil. Všecky důležité otázky shora vytčené měl již první

soud podle § 182 c. ř. s. vzíti na přetřes a když tak neučinil, měl to učiniti podle § 496 čís. 3 c. ř. s. odvolací soud, a když ani ten tak neučinil, přesunula se povinnost, zaříditi v tom směru doplnění řízení, na dovolací soud a bylo proto tak rozhodnouti, jak se stalo.

Čís. 8254.

Pozemková reforma.

Nelze vésti exekuci na dlužníkovy nároky na odevzdání přidělené nemovitosti do knihovního vlastnictví, aniž povolití vnučenou správu pozemků dosud dlužníkům knihovně nepřipsaných.

Státní pozemkový úřad jest povolán, by hájil ohledně přiděleného majetku zájmy pozemkové reformy a jest nejen oprávněn, nýbrž i povinen, zakročiti všude, kde pokládá zájmy ty za porušeny.

Není doručením Státnímu pozemkovému úřadu, stalo-li se doručení přidělovému komisaři nebo Obvodové úřadovně. Pokud by mohlo jíti o výjimku ohledně úřadovny.

Stížnost byla podána včas, i když ji Státní pozemkový úřad podal dříve, než bylo rozhodnutí doručeno jemu samému.

(Rozh. ze dne 29. srpna 1928, R II 83/28, R II 274/28.)

I. Návrh vymáhajícího věřitele, by mu byla k vydobytí peněžité pohledávky povolena exekuce 1. příkázáním k vybrání nároku příslušejícího dlužníkům proti arcibiskupství na vydání pozemků, které jim byly přiděleny v přidělovém řízení, ale dosud jim nejsou knihovně připsány, kterýžto nárok byl zabaven a 2. vnučenou správou pozemků zapsaných v zemských deskách soud první stolice (okresní soud v K.) zamítl, rekursní soud (krajský soud v H.) návrhu vyhověl. II. Návrhu téhož vymáhajícího věřitele proti týmž dlužníkům na zabavení a příkázání k vybrání nároku na vydání přidělených pozemků soud první stolice (okresní soud v P.) vyhověl, rekursní soud (krajský soud v O.) exekuční návrh zamítl a to z těchto důvodů: Stížnost jest odůvodněna, neboť podle stále praxe nejvyššího soudu nelze vésti exekuci na nároky dlužníka na odevzdání přidělené nemovitosti, pokud tyto pozemky nejsou dlužníkům knihovně připsány. Zejména není přípustno na tyto nároky vésti exekuci podle § 325 a 328 ex. ř. (zabavením a příkázáním k vybrání). To vše vysvítá z předpisu přidělového zákona, zejména z § 23 a 36 přiděl. zákona. Jen za souhlasu Státního pozemkového úřadu lze navržené druhy exekuce povolití. Byla by celá pozemková reforma ohrožena, kdyby bylo přípustno, vésti na přiděly exekuci zásahy na půdu samou. Vnučenou správu však nelze povolití, poněvadž přidělená půda není dosud dlužníkům připsána. Ostatně poukazuje se na rozhodnutí nejvyššího soudu čís. 5851 sb. n. s.